

Vergaderjaar 1993–1994

23 770

Wijziging van de Wet op de Ruimtelijke Ordening en de Wet milieubeheer (onafhankelijkheid adviseurs inzake beroepen)

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMEEN

§ 1. Strekking van het wetsvoorstel

Dit wetsvoorstel strekt ertoe de advisering met betrekking tot beroepen op grond van de Wet op de Ruimtelijke Ordening (WRO) en milieuwetgeving aan de administratieve rechter onder te brengen in een stichting. Dit gelet op de inhoud van de adviesfunctie die onafhankelijk van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer wordt uitgeoefend.

§ 2. Bestaande situatie

Thans zijn er twee adviseurs die met hun medewerkers desgevraagd advies uitbrengen aan de administratieve rechter omtrent geschillen op grond van de WRO en milieuwetgeving. Beide adviseurs en hun medewerkers behoren tot het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer.

Deze adviseurs zijn: de Adviseur ten behoeve van de Raad van State, die met de medewerkers van het bureau wordt aangeduid met de afkorting BARST (Bureau van de Adviseur ten behoeve van de Raad van State) en de Adviseur Beroepen Milieubeheer, aangeduid met de afkorting ABM, die wordt ondersteund door het Bureau Adviseur Beroepen Milieubeheer.

BARST brengt advies uit in het kader van beroepen op grond van de WRO; dit betreft voornamelijk ingestelde beroepen inzake bestemmingsplannen en planschadeclaims op basis van artikel 49 van de WRO. Gemiddeld worden ruim 400 adviezen per jaar uitgebracht.

De benaming «BARST» duidt erop dat de adviezen werden uitgebracht (en thans voor een belangrijk deel nog steeds worden uitgebracht) aan de Raad van State, die tot voor kort de bevoegde rechterlijke instantie was op basis van de Tijdelijke wet Kroongeschillen. Tevens werd deskundigenbericht uitgebracht ten behoeve van de Afdeling voor de geschillen van bestuur van de Raad van State, die als adviseur van de Kroon diende. Per 1 januari 1994 is een definitieve voorziening voor kroongeschillen ingevoerd. Thans is de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State de eerste en enige beroepsinstantie bij geschillen over bestem-

mingsplannen. Geschillen inzake planschadeclaims worden in eerste instantie behandeld door de administratieve kamers van de rechtbanken. Voorts worden geschillen op grond van de artikelen 15 tot en met 19, alsmede 46 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening (betreffende vrijstellingen en aanlegvergunningen) door de rechtbanken in eerste aanleg behandeld.

De formatieve bezetting van BARST is circa 30 mensjaar, waarvan circa 25 ten behoeve van de advisering aan de Raad van State.

De resterende bezetting heeft als taak het doen van onderzoek, inclusief het horen van betrokkenen en het uitbrengen van advies terzake van door de Kroon te nemen besluiten inzake onteigeningen als bedoeld in de Titels IIb en IV van de onteigeningswet. Aldaar is geregeld dat degenen die tijdig bezwaren hebben ingediend, door of vanwege de Minister in de gelegenheid worden gesteld zich in persoon of bij gemachtigde te doen horen.

Het onderhavige wetsvoorstel voorziet uitsluitend in het verzelfstandigen van de adviesfunctie aan de rechter; de taak die in het kader van de onteigeningswet wordt uitgeoefend ten behoeve van de Kroon zal door het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer worden gecontinueerd.

De ABM brengt advies uit in het kader van beroepen op grond van milieuwetgeving met uitzondering van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren, de Wet verontreiniging zeewater en de Grondwaterwet. De adviezen worden uitgebracht aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, die als eerste en enige bestuursrechter dient in milieugeschillen. Gemiddeld worden 950 adviezen per jaar uitgebracht.

De formatieve bezetting is circa 25 mensjaar.

§ 3. Historie

De adviseurs hebben ieder hun eigen ontstaansgeschiedenis.

De advisering aan de administratieve rechter zoals die heden ten dage omtrent beroepen op het gebied van ruimtelijke ordening en milieuwetgeving plaatsvindt, is historisch zo gegroeid.

De advisering op het terrein van de ruimtelijke ordening vindt haar oorsprong voor de Tweede Wereldoorlog. De advisering betrof toentertijd Kroonberoepen ingevolge de Woningwet waaronder de mogelijkheid bij de Kroon beroep in te stellen tegen GS-besluiten omtrent de goedkeuring van een «plan van uitbreiding», de voorloper van het huidige bestemmingsplan. Aanvankelijk ging het om slechts enige tientallen adviezen per jaar, maar met de toename van het aantal regelingen op het terrein van de ruimtelijke ordening en de daarin vervatte beroepsmogelijkheden bij de Kroon namen ook de werkzaamheden toe. Deskundigheid en onafhankelijkheid werden al spoedig van groot belang geacht voor de advisering. Hoewel ter zake geen waarborgen werden gecreëerd in de wet, heeft BARST feitelijk de positie van deskundig en onafhankelijk adviseur voor de Raad van State gekregen. In 1969 werd dit geformaliseerd toen BARST een zelfstandige eenheid binnen het ministerie werd.

De ontstaansgeschiedenis van de Adviseur Beroepen Milieubeheer is een andere. Vanaf de vorming van het Ministerie van Volksgezondheid en Milieuhygiëne tot 1 januari 1988 was er eerst bij dat Ministerie, en daarna bij het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, de Afdeling beroepen milieuhygiëne. Deze afdeling was belast met het opstellen van de door de Afdeling voor de geschillen van bestuur van de Raad van State aan het Ministerie gevraagde ambtsberichten omtrent kroonberoepen inzake geschillen op het gebied van milieuwetgeving. Bij de omzetting van deze kroonberoepen in rechtmatigheidsberoepen op grond van de Tijdelijke wet Kroongeschillen (TwK) is de

adviseringsfunctie verzelfstandigd. Aldus werd de Adviseur Beroepen Milieubeheer in het leven geroepen. Diens – materieel al eerder gevestigde – zelfstandigheid komt tot uitdrukking in een ministerieel besluit.

§ 4. Het deskundigenbericht

Soms worden de produkten van BARST en ABM behalve met de ruime term «advies» nog aangeduid met de oude term «ambtsbericht».

Voor de produkten van BARST en ABM als stukken van een onafhankelijke deskundige is de term «deskundigenbericht» juister en duidelijker. Kort kan de betekenis van het deskundigenbericht als volgt worden aangeduid:

- het geeft de rechter een overzicht van de feiten en van de in geding zijnde belangen,
- het geeft specifieke deskundige, en bij milieugeschillen vaak technische, informatie,
- het schetst het beleidsmatige kader waarin het geschil speelt, en
- het kan een leidraad vormen voor de behandeling ter zitting: de rechter kan vragen stellen aan de hand van het deskundigenbericht, partijen kunnen het verwerpen of juist ondersteunen (procesordenende functie).

Soms blijkt het advies ook een bemiddelende functie te vervullen als het partijen – halverwege of elders – tot elkaar weet te brengen.

Het belang van voortzetting van deze advisering aan de rechter in beroepen op het gebied van de ruimtelijke ordening en van het milieu is met name gelegen in het bieden van deskundige informatie aan de rechter op gecompliceerde en – vooral bij milieugeschillen – erg technische terreinen, hetgeen bijdraagt aan een goede, consistente en efficiënte rechtspraak op die terreinen. De verwachting is dat zonder deze advisering de voorbereiding en openbare behandeling van beroepen aanzienlijk meer tijd in beslag zouden nemen.

§ 5. Aanleidingen tot wetgeving

In het Benthem-arrest van 23 oktober 1985 (NJ 1986, 102) oordeelde het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat het beroep op de Kroon niet is een beroep op een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dit vormde de aanleiding voor de totstandkoming van de Tijdelijke wet Kroongeschillen (TwK) die op 1 januari 1988 in werking trad; inmiddels is de TwK wegens de totstandkoming van een definitieve voorziening voor administratieve geschillen komen te vervallen.

Op grond van de TwK lag de beslissing in onder meer geschillen inzake bestemmingsplannen die niet zijn besluiten van algemene strekking (in de wandeling: postzegelplannen), alsmede in vrijwel alle milieugeschillen bij de Afdeling voor de geschillen van bestuur van de Raad van State die ter zake optrad als onafhankelijke rechter. Dat betekende ook een verschuiving in toetsingsmarge van doelmatigheids- of beleidstoetsing naar rechtmatigheidstoetsing.

Anders gezegd: de Kroon kan als hoogste bestuursorgaan de beslissing vervangen door de beslissing die zij zelf het beste acht, de rechter kan een aangevochten besluit vernietigen als dat besluit onrechtmatig is.

Bij de totstandkoming van de TwK heeft de Raad van State aandacht gevraagd voor de onafhankelijkheid van de advisering aan hem. Dit vormde de aanleiding tot de al genoemde verzelfstandiging van de adviesfunctie van ABM per 1 januari 1988. BARST had al eerder een onafhankelijke positie binnen het Ministerie verworven.

De Tijdelijke wet Kroongeschillen is per 1 januari 1994 vervangen door een definitieve voorziening voor administratief beroep. Dat gebeurde in samenhang met het totstandbrengen van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). In dat kader is tevens een door de integratie van de diverse administratiefrechtelijke rechtsgangen geheel herziene regeling van het bestuursprocesrecht gegeven. Daarin is voorzien in de mogelijkheid voor de rechter om desgewenst aan een deskundige te vragen een deskundigenbericht uit te brengen. Daarbij is in eerste instantie gedacht aan specifieke punten waarover de rechter zich door een deskundige wil laten voorlichten. De regeling ter zake (Awb artikel 8:47) voorziet in de mogelijkheid dat partijen in de gelegenheid worden gesteld hun wensen met betrekking tot het aan de deskundige te vragen onderzoek in te brengen. De deskundige kan zijn onderzoek echter al beginnen, voordat partijen hun eventuele wensen ter zake naar voren hebben gebracht. De deskundige «is verplicht zijn opdracht onpartijdig en naar beste weten te vervullen» (artikel 8:34). De Awb bepaalt voorts in artikel 8:36, eerste lid, dat aan een deskundige die op verzoek van de rechter een onderzoek heeft ingesteld, een vergoeding wordt toegekend «ten laste van het Rijk».

De invoering van de Awb per 1 januari 1994 vormt een gereede aanleiding om de positie van de adviseurs nader te bezien.

In de afgelopen tijd is voorts van de kant van de Raad van State aangedrongen op een wettelijke regeling van de onafhankelijkheid van beide adviseurs.

§ 6. Varianten van regelgeving

Onafhankelijkheid van de adviseurs kan in verschillende vormen tot uitdrukking worden gebracht, te weten via:

- a. een eenvoudige, wettelijke regeling die de onafhankelijkheid waarborgt,
- b. oprichten van een privaatrechtelijke rechtspersoon door de Staat (een stichting), of
- c. oprichten van een rijksinstituut.

Welke variant ook wordt gekozen, een regeling bij wet is, gelet op de aard van de materie, in alle gevallen aangewezen.

Met variant a kan op betrekkelijk eenvoudige wijze het beoogde doel van wettelijk gewaarborgde onafhankelijkheid van de adviseurs gerealiseerd worden.

Variant b is ingewikkelder wat de uitvoering betreft, maar hiermee wordt wel ruimte geboden voor het overdragen van de adviestaak aan een privaatrechtelijke rechtspersoon.

Aldus wordt aangesloten bij de opvatting van het kabinet dat diensten die niet tot de departementale kern behoren, op grotere afstand geplaatst zullen worden door deze in een of andere vorm te verzelfstandigen. De taken van de adviseurs behoren niet tot de kernactiviteiten van het departement. Niettemin wordt het om eerderevermelde redenen van belang geacht om de advisering voort te zetten. Het onderbrengen van de advisering in een stichting is, gelet op de inhoud van de adviesfunctie die onafhankelijk van de Minister wordt uitgeoefend, het meest aangewezen.

In het licht van het bovenstaande is, gelet op artikel 29 van de Comptabiliteitswet dat voor oprichting van een privaatrechtelijke rechtspersoon door de Staat machtiging bij wet eist, in het onderhavige wetsvoorstel een machtiging aan de Minister tot oprichting van een stichting opgenomen.

Het oprichten van een stichting vergt nadere uitwerking. Binnen het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer is een projectgroep, onder leiding van een stuurgroep, bezig met die uitwerking. Thans worden conceptstatuten voorbereid waarover met de Dienstcommissies van BARST en BABM overleg wordt gevoerd. Over die statuten zal ook advies van de Raad van State worden ingewonnen, welk

advies, mèt de concept-statuten aan de beide Kamers van de Staten-Generaal zal worden aangeboden.

Beoogd wordt één stichting op te richten, waarin zowel de advisering in de sfeer van de ruimtelijke ordening als die van het milieubeheer wordt ondergebracht. De aard van de werkzaamheden is immers hetzelfde. Dat het twee verschillende terreinen betreft, maakt het oprichten van twee stichtingen niet nodig. Het voordeel van één stichting is dat een doelmatiger en uniform beleid en beheer mogelijk zijn. De gedachte is dat het bestuur van de stichting zal worden gevormd door een directie die onder toezicht staat van een raad van toezicht. De directie wordt benoemd door de raad van toezicht; de leden van de raad van toezicht worden benoemd door de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, gehoord de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De directie stelt de medewerkers van de stichting aan.

De directie is verantwoordelijk voor de voorbereiding, uitvoering en evaluatie van het op verwezenlijking van de doelstelling van de stichting gerichte bestuur, d.w.z. het ervoor zorgdragen dat het uitbrengen van deskundigenberichten aan de administratieve rechter naar behoren geschiedt. De stichting heeft ten doel het in onpartijdigheid en onafhankelijkheid verrichten van de in het onderhavige wetsvoorstel omschreven taken. De statuten dienen dit te waarborgen. De door de stichting uit te brengen deskundigenberichten zullen dientengevolge niet aan goedkeuring van de raad van toezicht noch aan die van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer onderworpen zijn. Ook betekent dit dat de Minister geen aanwijzingen kan geven met betrekking tot de inhoud van de deskundigenberichten.

Het kan enige tijd duren voordat de oprichting van bedoelde stichting een feit is. Voor de tussentijd is het wenselijk over de onafhankelijkheid van de huidige adviseurs geen twijfel te laten bestaan. Om deze reden is voorzien in een overgangsregeling, waarin de onafhankelijke positie van de adviseurs wettelijk wordt vastgelegd.

Variant c is op zichzelf denkbaar, maar ligt, gelet op de onafhankelijke positie die de adviseurs ten opzichte van de Minister hebben, niet voor de hand.

De voor de hand liggende gedachte om de adviseurs bij de rechter, in het bijzonder bij de Raad van State, onder te brengen, levert een aantal bezwaren op zoals Gaastra, Michiels en Van Buuren in «Gelet op het ambtsbericht» (Zwolle 1990) reeds hebben opgemerkt. Het aan partijen ter beschikking stellen van wat alsdan een intern stuk van de rechterlijke macht is, wordt problematisch. Dat zou betekenen dat de eerder genoemde procesordenende functie verloren zou gaan. Voor de geschillen op grond van de Wet op de Ruimtelijke Ordening waarover de rechtbank in eerste instantie oordeelt, komt daar nog bij dat de rechter bezwaarlijk om een deskundigenbericht kan verzoeken van een adviseur die verbonden is aan de rechter in tweede instantie (Raad van State).

Wat betreft de plaats van de regeling in de wetgeving is gekozen voor opnemings in de specifieke wetgeving, te weten de Wet op de Ruimtelijke Ordening en de Wet milieubeheer. Het bijzondere karakter van het werktein van de adviseurs maakt dat plaatsing van een regeling in de Algemene wet bestuursrecht of enige andere algemene wet hier minder geschikt is.

§ 7. Gevolgen rijksbegroting

Door de nieuwe wetsartikelen worden geen nieuwe, zelfstandige gevolgen voor de rijksbegroting in het leven geroepen.

II. ARTIKELSGEWIJS

Artikelen I en II

Artikel I bevat de machtiging aan de minister om over te gaan tot oprichting van een stichting voor de advisering inzake beroepen op grond van de Wet op de Ruimtelijke Ordening. Artikel II bevat een analoge regeling voor de advisering inzake beroepen op grond van de Wet milieubeheer.

ARTIKEL I

- artikel 57

De redenen om de mogelijkheid van de oprichting van een stichting in de wet op te nemen, zijn reeds aan de orde geweest in de paragraaf betreffende de mogelijke varianten.

- artikel 57a

Dit artikel bevat de taakomschrijving van de stichting betreffende de advisering op het gebied van ruimtelijke ordening.

De taakomschrijving sluit aan bij de huidige adviespraktijk, met dien verstande dat ten gevolge van de invoering van administratieve rechtspraak in twee instanties ook door de thans gevormde administratieve kamers van de rechtbanken om advies gevraagd kan worden.

Er is geen beperking aangebracht in het soort geschillen, voorkomend bij de toepassing van de Wet op de Ruimtelijke Ordening, waaromtrent de rechter bevoegd is een deskundigenbericht te vragen.

De tweede volzin van artikel 57a, eerste lid, geeft een verruiming ten opzichte van de eerste volzin. Hierdoor is het mogelijk dat de rechter ook verzoekt een deskundigenbericht uit te brengen met betrekking tot een bepaald ruimtelijke ordeningsaspect in een geschil op grond van een andere wet. Een goed voorbeeld hiervan is de Tracéwet, waarbij een directe koppeling is gelegd tussen de besluitvorming bij de totstandkoming van een tracé voor weg-, water- of railverbindingen en de vertaalslag naar de ruimtelijke ordening. Naast de eerste verantwoordelijkheid die berust bij de Minister van Verkeer en Waterstaat vergt de ruimtelijke relevantie een actieve betrokkenheid van de minister belast met de zorg voor de ruimtelijke ordening, welke betrokkenheid uiteindelijk kan leiden tot het interveniëren in de planologische procedure.

De deskundigenberichten zullen overigens niet tot uitsluitend de ruimtelijke ordeningsaspecten behoeven te worden beperkt, indien gevraagd wordt een deskundigenbericht uit te brengen in een geschil op grond van de geïntegreerde vrijstellings- en vergunningsprocedure met de daarbij behorende beroepsprocedure ingevolge de recent gewijzigde artikelen 40 en 41 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening (Nimby). Dergelijke beroepsprocedures kunnen een samenhangende benadering vereisen van alle betrokken aspecten. In het kader van beroepen op basis van de Wet op de Ruimtelijke Ordening dan wel de Wet milieubeheer kunnen deskundigenberichten mede deze samenhang betreffen.

- artikel 57b

Dit artikel verbiedt de medewerkers van de stichting functies uit te oefenen die op gespannen voet staan met de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de stichting.

- Artikel 57c

Om een goede taakvervulling door de stichting te waarborgen is in het eerste lid bepaald dat de minister subsidie zal verlenen, voorzover dit in redelijkheid nodig is voor een goede taakuitoefening. Dit betekent niet dat van een onbeperkte subsidie sprake kan zijn. De grenzen aan de subsidiëring worden bepaald door het in de wet neergelegde criterium. Ingevolge artikel 8:36, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht wordt aan door de administratieve rechter opgeroepen deskundigen een vergoeding ten laste van het Rijk toegekend, en wordt de Wet tarieven in strafzaken c.a. van overeenkomstige toepassing verklaard.

Aangezien de stichting volledig door de overheid zal worden bekostigd, dient artikel 8:36, eerste lid, niet van toepassing te worden verklaard.

ARTIKEL II

Voor toelichting op de artikelen 20.14 tot en met 20.17 wordt verwezen naar de toelichting op de analoge bepalingen van artikel I.

Voor de goede orde zij vermeld dat de stichting deskundigenbericht gevraagd kan worden omtrent geschillen op grond van een groot aantal milieuwetten, genoemd in artikel 20.1 van de Wet milieubeheer. In dat artikel wordt bepaald dat in geschillen inzake milieuwetgeving (in eerste en enige aanleg) beroep openstaat op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Bedoelde wetten zijn de Wet milieubeheer, artikel 10, tweede lid, van de Mijnwet 1903 en voorschriften die berusten of mede berusten op artikel 9, eerste lid, onderdeel c, van die wet, de Destructiewet, uitgezonderd artikel 18, de Kernenergiewet, de Wet geluidhinder, de Wet inzake de luchtverontreiniging, de Wet milieugevaarlijke stoffen en de Wet bodembescherming.

In artikel 20.1 van de Wet milieubeheer worden ook genoemd de Grondwaterwet, de Wet verontreiniging oppervlaktewateren en de Wet verontreiniging zeewater. Het opstellen van deskundigenberichten aan de Raad van State over beroepen op grond van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren en de Wet verontreiniging zeewater geschiedt niet door ABM maar door de Afdeling beroepen van het Rijks instituut voor Integraal Zoetwaterbeheer en Afvalwaterbehandeling (RIZA).

Mede op wens van de Raad van State is de taak om deskundigenbericht uit te brengen aan de administratieve rechter neergelegd in een formele regeling; Besluit van 21 juni 1993, Staatscourant nr. 27. Daarmee is tevens voorzien in de positie van de in dienst van het RIZA werkzame adviseurs (deskundigen) die met het zelf uitbrengen van deskundigenberichten zijn belast.

Uitgangspunt is dat zij in hun hoedanigheid los staan van het hiërarchisch verband van het Ministerie van Verkeer en Waterstaat en ook van het daaronder ressorterend RIZA. Dit betreft mede de beroepen die zijn ingesteld op grond van de Grondwaterwet.

Artikel 20.15, eerste lid, tweede volzin, is opgenomen in verband met de mogelijkheid dat de rechter verzoekt een deskundigenbericht uit te brengen met betrekking tot een bepaald milieu-aspect in een geschil op grond van een andere wet. Zo komt het in de praktijk voor dat in een enkel geval advies wordt gevraagd – en uitgebracht – inzake een geschil op grond van de Natuurbeschermingswet, waarbij sprake is van samenhang met aspecten van milieubeheer, waarvoor de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer verantwoordelijk is. In dergelijke gevallen mag het uitbrengen van een deskundigenbericht niet afstuiten op het feit dat dit strikt genomen buiten de taakomschrijving van de stichting, zoals omschreven in artikel 20.15, eerste lid, eerste volzin, valt.

De zinsnede «waarvoor Onze Minister verantwoordelijk is» in artikel 20.15, geeft aan dat het deskundigenbericht ook betrekking kan hebben op aspecten van milieubeheer die onder andere ministeries ressorteren, mits deze samenhangen met aspecten van milieubeheer waarvoor de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer verantwoordelijk is. Het gaat hierbij niet om een substantieel aandeel in het aantal uit te brengen deskundigenberichten.

Deze regeling is vergelijkbaar met de regeling voorgesteld in artikel 57a, eerste lid, tweede volzin, van de Wet op de Ruimtelijke Ordening, zij het dat de laatste iets anders is geredigeerd in verband met de in de Wet op de Ruimtelijke Ordening neergelegde taakomschrijving van de minister belast met de zorg voor de ruimtelijke ordening. Net zoals een deskundigenbericht inzake beroepen ruimtelijke ordening zich niet tot de ruimtelijke ordeningsaspecten behoeft te beperken, indien sprake is van een geïntegreerde toepassing van artikel 40 en 41 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening, geldt ook voor de deskundigenberichten op milieugebied dat deze niet tot uitsluitend de milieu-aspecten behoeven te worden beperkt, indien gevraagd wordt een deskundigenbericht uit te brengen in een geschil op grond van de geïntegreerde vergunnings- en beroepsprocedure ingevolge het gewijzigde artikel 41 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening (Nimby). Indien de rechter inzake zo'n geschil aan die adviseur een deskundigenbericht zou vragen, kunnen dergelijke beroepsprocedures een samenhangende benadering vereisen van alle betrokken aspecten. In het kader van beroepen op basis van de Wet milieubeheer kunnen die deskundigenberichten mede deze samenhang betreffen.

ARTIKEL III

Deze overgangsbepaling voorziet in een regeling van de onafhankelijke positie van de adviseurs tot het tijdstip waarop de stichting is opgericht.

ARTIKEL IV

- eerste lid en tweede lid

In het licht van de onafhankelijke positie van de adviseurs is het passend dat benoeming geschiedt bij koninklijk besluit. De minister mag geen aanwijzingen geven ten aanzien van de inhoud van deskundigenberichten en de adviseurs zijn niet ambtelijk hiërarchisch ondergeschikt aan de minister.

- derde en vierde lid

Deze bepalingen waarborgen de materiële ondersteuning van de adviseurs door de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Van enige ondergeschiktheids-relatie is in dit verband uiteraard geen sprake. De financiële ondersteuning zal blijken uit een zelfstandig onderdeel van het hoofdstuk van de rijksbegroting dat betrekking heeft op diens ministerie. Dit betekent dat de bekostiging van de adviseurs niet voor rekening van de rechter komt.

- vijfde lid

Het vijfde lid verplicht er toe dat de adviseurs en hun medewerkers geen met hun functie onverenigbare betrekkingen zullen vervullen. Het betreft hier een extra waarborg dat de adviseurs bij hun werkzaamheden onpartijdigheid en onafhankelijkheid zullen betrachten.

ARTIKEL V

Voor zover nodig kunnen nadere regels worden gesteld met betrekking

tot het geregelde in de artikelen III en IV. Thans valt nog niet aan te geven of in de toekomst zal blijken dat aan uitvoeringsregelgeving behoefte bestaat.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders